

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **Ing. M. G.**, zastoupeného JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Ostrava, proti žalovanému **Katastrálnímu úřadu pro Vysočinu**, katastrální pracoviště Třebíč, se sídlem Jungmannova 2, Třebíč, za účasti AGSTAV TŘEBÍČ a. s., se sídlem Hrotovická 1184, Třebíč, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 29 Ca 77/2005 - 41, ze dne 31. 8. 2007,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 29 Ca 77/2005 - 41, ze dne 31. 8. 2007 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým mu bylo na základě žaloby žalobce v řízení o ochraně před nezákonným zásahem zakázáno pokračovat v zasahování do vlastnického práva žalobce u nemovitostí zapsaných na LV č. 685 pro k.ú. Martínkov, obec Martínkov, okres Třebíč, u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, a to prostřednictvím zmenšení původní celkové výměry pozemků o 1 m po rozdělení parcely p.č. 2391/7 o výměře 4015 m² na parcelu p.č. 2391/7 o výměře 3845 m² a parcelu p.č. 203/1 o výměře 169 m², současně krajský soud přikázal žalovanému obnovit stav týkající se vlastnictví žalobce před zásahem.

Žalobou u krajského soudu se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a uváděl, že je vlastníkem pozemku p.č. 2391/7 v k.ú. Martínkov, část této parcely je zastavěna nemovitostmi ve vlastnictví třetí osoby. Žalobce z výpisu z katastru nemovitostí zjistil, že žalovaný neoprávněně zasáhl do jeho vlastnického práva tím, že pozemek p.č. 2391/7 byl bez jeho souhlasu žalovaným rozdělen na dvě pozemkové parcely, a to na parcelu p.č. 2391/7 o výměře 3845 m² a na parcelu st. p.č. 203/1 o výměře 169 m². Do vlastnického práva žalobce

bylo zasaženo tak, že po rozdělení pozemku p.č. 2391/7 byla bez zákonného důvodu jeho původní výměra 4015 m² zmenšena na výměru 4014 m². Žalovaný zasáhl do práv žalobce bez právního důvodu, žalobce nebyl účastníkem předmětného řízení a nemohl hájit svá práva. K záznamu do katastru nemovitostí došlo bez řádného geometrického plánu, kolaudační rozhodnutí č.j. 4466/1977 a č.j. 4347/1972 nesplňují dle žalobce předpoklady pro zápis vlastnického práva ke stavbám na cizím pozemku. Podle žalobce byl 1 m² jeho pozemku vyvlastněn, a to z důvodu jiných, než ve veřejném zájmu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že obdržel žádost společnosti AGSTAV TŘEBÍČ a. s. o zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí ke stavbám na pozemku žalobce, jednalo se o zápis vlastnického práva, které vzniklo rozhodnutím stavebního úřadu, přičemž takové právo se zapisuje do katastru nemovitostí záznamem na základě listiny vyhotovené státním orgánem, žádost splňovala ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem (dále „zákon o zápisech“), § 36 a § 37 vyhlášky č. 190/1996 Sb. a § 5 odst. 5 a 6 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále „katastrální zákon“) veškeré zákonem stanovené náležitosti, a proto žalovaný provedl záznam do katastru nemovitostí. Z technických důvodů musel být vyhotoven neměřičský náčrt č. 158, aby číselným označení parcel bylo označeno rozdílné vlastnictví pozemku pod stavbou sociálního zařízení. Předložená kolaudační rozhodnutí jsou dostačující pro zápis vlastnického práva ke stavbám (§ 38 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb.). Žalovaný splnil ohlašovací povinnost ve smyslu ust. § 37 odst. 4 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Neboť v dané věci nebylo zahájeno správní řízení a nebyl založen spis, předložil žalovaný krajskému soudu listiny vztahující se k provedení záznamu do katastru nemovitostí, jejichž soupis je obsažen v rozhodnutí krajského soudu.

Krajský soud shodně s žalovaným předně naznal, že vznikne-li právo na základě rozhodnutí státního orgánu, v daném případě na základě povolení k uvedení stavby do trvalého provozu a kolaudačního rozhodnutí, запиší se tyto údaje do katastru záznamem, který sám o sobě již nemá vliv na vznik předmětného práva. Přesto posouzení listin vyhotovených státními orgány a nezbytných pro provedení záznamu zůstává podle § 8 odst. 2 zákona o zápisech na žalovaném. Ten v souzené věci zřejmě povolení k uvedení stavby-betonárny do trvalého provozu a kolaudační rozhodnutí k povolení užívání stavby sociálního zařízení posoudil jako listiny schopné zápisu a provedl záznam do katastru nemovitostí, přičemž zkoumání podmínek stanovených kolaudačním rozhodnutím přísluší toliko stavebnímu úřadu.

Za podstatné v souzené věci označil krajský soud z právního i skutkového hlediska to, že došlo ke zmenšení vlastnictví žalobce o 1 m² jeho pozemku bez vysvětlení žalovaného. Žalobce oprávněně namítal, že se tak stalo bez jeho souhlasu, kdy nebyl účastníkem řízení, dokonce bez jakéhokoli řízení a řádného geometrického plánu. Krajský soud dále uvedl, že o údajích zaznamenaných do katastru nemovitostí na podkladě listin vyhotovených státními orgány se nevydává žádné rozhodnutí a provede se pouze jejich záznam, který nemá vliv na vznik, změnu nebo zánik práva (§ 7 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o zápisech). O provedení záznamu pak žalovaný vyrozumí dopisem osoby uvedené v ust. § 37 odst. 4 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Ačkoliv provedení záznamu není rozhodnutím, přesto se provedený záznam v posuzovaném případě dotýká veřejných subjektivních práv a právem chráněných zájmů žalobce. Krajský soud uvedl, že nebylo prokázáno doručení dopisu žalovaného ze dne 29. 1. 2004, kterým měl žalovaný vyrozumět žalobce o zápisu práv do katastru záznamem (nebyla doložena dodejka), o nezákonném zásahu se žalobce dozvěděl až dne 24. 8. 2004 z výpisu z katastru nemovitostí, lhůta pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu byla zachována.

Krajský soud naznal, že postup žalovaného odpovídá definici uvedené v ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní rád správní (dále „s. ř. s.“). Do práv žalobce bylo přímo zasaženo zkrácením jeho vlastnického práva o 1 m² pozemku, tento zásah trvá.

Krajský soud v souladu s ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a konstatoval, že na základě žádosti zúčastněné osoby společnosti AGSTAV TŘEBÍČ a. s. došlo v důsledku zaznamenání staveb betonárky a sociálního zařízení (vlastník AGSTAV TŘEBÍČ a. s.) do katastru nemovitostí k rozdělení parcely p.č. 2391/7 o výměře 4015 m² na parcelu p.č. 2391/7 o výměře 3845 m² a parcelu p.č. 2391/7 o výměře 169 m². Součet výměr obou nově vzniklých parcel však dává dohromady pouze výměru 4014 m², nikoli původních 4015 m². Krajský soud označil tento stav jako ne zákonný zásah. Žalovaný uvedený postup žalobci nevysvětlil a pokud má být zasahováno do vlastnického práva žalobce, pak to jistě nelze učinit touto formou.

Krajský soud dále vyslovil, že není oprávněn ani povinen dodatečně dohledávat zákonnost postupu správního orgánu z předložených listin. Žalovaný ani blíže nezdůvodnil použití neměřičského náčrtu, který, jak žalobce oprávněně tvrdí, není řádným geometrickým plánem, na jehož podkladě dochází k rozdělení jedné parcely na dvě parcely. Krajský soud tedy neposuzoval způsobilost jednotlivých listin k provedení předmětného záznamu do katastru nemovitostí, přičemž toto ponechal na správní úvaze správního orgánu.

Skutkovými zjištěními ke dni rozhodnutí vzal krajský soud za prokázané, že došlo k žalobcem tvrzenému nezákonnému zásahu – zmenšení původní celkové výměry pozemků o 1 m², a to po rozdělení původní parcely p.č. 2391/7 na dvě nové parcely. Proto krajský soud ve smyslu ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. zakázal žalovanému pokračovat v porušování tohoto žalobcova práva a současně mu přikázal, aby obnovil stav před uvedeným zásahem.

Kasační stížností napadl žalovaný rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud pochybil, když spatřuje nezákonný zásah do vlastnického práva v tom, že došlo ke zmenšení pozemku žalobce o 1 m². Reálně existující pozemek v terénu je v evidenci katastru nemovitostí popsán též údajem o evidované výměře pozemku, která je podle způsobu jejího určení evidována s přesností danou metodou jejího zjištění. Rozsah reálného vlastnictví k pozemku v terénu se v případech změn výměr pozemku podle ust. § 29 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 26/2007 Sb. (Pozn. soudu: vyhláška nabyla účinnosti 1. března 2007) nijak nemění, i když se mění hodnota evidované výměry v důsledku změny výpočtu evidované výměry tento pozemek popisující. Předmětem vlastnictví před změnou a po změně evidované výměry pozemku je stále tentýž pozemek vymezený totožnou částí zemského povrchu. Hodnota evidované výměry pozemku v katastru nemovitostí není dogmatickým údajem, a proto není vyjmenována mezi závaznými údaji katastru nemovitostí v § 20 katastrálního zákona. Stěžovatel dále poukazuje na ust. § 27 písm. g) katastrálního zákona, dle něž výměra parcely je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna, jejím zpřesněním nejsou dotčeny právní vztahy k pozemku a dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 2271/2006 ze dne 27. 6. 2007.

Listiny předložené k zápisu předmětných staveb do katastru nemovitostí splňovaly všechny zákonem stanovené náležitosti, a protože budova postavená na pozemku parcela č. st. 203 zasahovala svým umístěním na pozemky ve vlastnictví dvou různých subjektů, vyhotovil stěžovatel neměřičský náčrt č. 158, kterým z důvodu evidence v katastru nemovitostí označil vlastnictví těchto subjektů samostatnými parcelními čísly č. st. 203/1 a č. st. 203/2.

Stěžovatel o změně evidování nemovitostí vyrozuměl žalobce v souladu s ust. § 37 odst. 4 vyhlášky č. 190/1996 Sb., žádný právní předpis mu však neukládal formu pro doručování, a proto zvolil formu obyčejného psaní, které odeslal dne 3. 2. 2004 pod číslem OP-35/2004-710 zaznamenaným v informačním systému katastru nemovitostí, stěžovatel však nemůže prokázat, kdy bylo žalobci vyrozumění doručeno.

Stěžovatel má tedy za to, že žádným způsobem nezasáhl do práv žalobce tím, že vyhotovil neměřičský náčrt, zmenšil matematickým zaokrouhlováním v souladu

s § 77 odst. 1 a odst. 3 vyhlášky 26/2007 Sb. (Pozn. soudu: vyhláška nabyla účinnosti 1. března 2007) výměru předmětného pozemku o 1 m² a nedotkl se vlastnického práva žalobce.

K povinnosti obnovit stav týkající se vlastnictví žalobce před nezákonným zásahem stěžovatel uvádí, že žalobce převedl předmětné pozemky v jeho vlastnictví, které jsou relevantní v souzené věci, na společnost AGSTAV TŘEBÍČ, a. s., právní účinky vkladu vznikly dnem 8. 2. 2006. Z tohoto důvodu zanikl v k.ú. Martínkov list vlastnictví č. 685, protože žalobce podle evidence katastru nemovitostí není v tomto katastrálním území evidován jako vlastník žádných nemovitostí a výmazem předmětné stavby z evidence katastru nemovitostí by došlo k zásahu do vlastnického práva vlastníka stavby – společnosti AGSTAV TŘEBÍČ a. s.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Předně je třeba uvést (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ans 1/2004), že žalobou proti nezákonnému zásahu se může podle ustanovení § 82 s. ř. s. bránit každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky, a nebo hrozí-li jeho opakování. Soudní řád správní zavedl ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu jako institut ochrany před nezákonným jednáním správního orgánu. Definici „zásahu“ zákon výslovně neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ostatně ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny.

V souzené věci považoval krajský soud jednání žalovaného, tedy provedení záznamu, za nezákonný zásah. Zdejší soud konstatuje, že pro naplnění pojmového vymezení nezákonného zásahu musí být mimo jiné shledáno, v jakém právu byl žalobce přímo zkrácen a popsány skutkové okolnosti, z nichž se dovozuje příčinná souvislost mezi zásahem a přímým zkrácením práv žalobce. Dále je třeba vyslovit, v čem je spatřována nezákonnost zásahu.

V předmětné věci žalobce v petitu žaloby doručené dne 27. 8. 2004 krajskému soudu navrhoval zrušit zápis žalovaného týkající se nemovitostí spol. AGSTAV TŘEBÍČ a. s. na jeho pozemku, dále zrušit zápis žalovaného týkající se rozdělení pozemku p.č. 2391/7 v k.ú. Martínkov ve vlastnictví žalobce a dále zakázat žalovanému, aby zasahoval do vlastnického práva žalobce ve vztahu k nemovitostem zapsaným na LV č. 685 v k.ú. Martínkov prostřednictvím zmenšení původní celkové výměry o 1 m² a současně žalovanému přikázat, aby obnovil stav zápisu na LV č. 685 před zásahem.

Při hodnocení otázky, v jakém právu byl žalobce přímo zkrácen, krajský soud dovodil, že do práv žalobce bylo přímo zasaženo zkrácením jeho vlastnického práva o 1 m² pozemku, tento zásah trvá, v důsledku čehož bylo zakázáno žalovanému pokračovat v zasahování do vlastnického práva žalobce, a to prostřednictvím zmenšení původní celkové výměry pozemků o 1 m² po rozdělení parcely p.č. 2391/7 o výměře 4015 m² na parcely u p.č. 2391/7 o výměře 3845 m² a na parcelu p.č. 203/1 o výměře 169 m², současně krajský soud přikázal žalovanému obnovit stav týkající se vlastnictví žalobce před zásahem.

Nejvyšší správní soud shledal, že v souzené věci nedošlo ke zkrácení vlastnického práva žalobce o 1 m² pozemku v důsledku tvrzeného nezákonného zásahu – provedení záznamu; vycházel přitom z následujících úvah.

Podle § 1 odst. 2 katastrálního zákona je katastr soubor údajů o nemovitostech v České republice zahrnující jejich soupis a popis a jejich geometrické a polohové určení. Součástí katastru je evidence vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem podle zvláštního předpisu a dalších práv k nemovitostem podle tohoto zákona. Pozemek je ve smyslu § 27 katastrálního zákona část zemského povrchu oddělená od sousedních částí hranicí územní správní jednotky nebo hranicí katastrálního území, hranicí vlastnickou, hranicí držby, hranicí druhů pozemků, popř. rozhraním způsobu využití pozemků, parcelou je pozemek, který je geometricky a polohově určen, zobrazen v katastrální mapě a označen parcelním číslem.

Podle § 20 katastrálního zákona údaje katastru, a to parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území, jsou závazné pro právní úkony týkající se nemovitostí vedených v katastru.

V katastru nemovitostí je výměra parcely chápána jako odvozený údaj z geometrického určení pozemku. Tzn., že výměra parcely není závazným údajem pro právní úkony týkající se nemovitostí, rozhodující je závazné geometrické určení hranice pozemků. Výměrou parcely se rozumí vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách; velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry. Výměra parcely je tedy evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna; jejím zpřesněním nejsou dotčeny právní vztahy k pozemku.

Zápis záznamem se neprovádí ve správním řízení, nerozhoduje se o něm a není ani osvědčením, jedná se o evidenci práv vzniklých rozhodnutím jiných orgánů či na základě právních skutečností, aniž by se tomu mohl katastrální úřad vzepřít. Katastrální úřad pouze zjistí podle § 8 zákona o zápisech, zda jsou předložené listiny bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností. Jsou-li listiny vyhotovené státním orgánem nebo jiné listiny způsobilé k vykonání záznamu, provede katastrální úřad zápis do katastru, jinak vrátí listiny tomu, kdo je vyhotovil.

Stěžovatel namítal, že listiny předložené k zápisu předmětných staveb do katastru nemovitostí splňovaly všechny zákonem stanovené náležitosti. Krajský soud k hodnocení způsobilosti listin k provedení záznamu vyslovil, že není oprávněn ani povinen dodatečně dohledávat zákonost postupu stěžovatele z předložených listin, neposuzoval způsobilost jednotlivých listin k provedení předmětného záznamu do katastru nemovitostí, přičemž toto ponechal na správní úvaze stěžovatele. Krajský soud jen obecně naznal, že stěžovatel nezdůvodnil použití neměřičského náčrtu, který jak žalobce oprávněně tvrdí, není řádným geometrickým plánem, na jehož podkladě dochází k rozdělení jedné parcely na dvě parcely.

Z postupu stěžovatele při zápisu záznamem vyplývá, že provedl zápis stavby sociálního zařízení do katastru nemovitostí (sp. zn. Z 308/2004-741) na základě žádosti společnosti AGSTAV TŘEBÍČ a. s., jehož přílohou byl geometrický plán č. 101-3351/93 ze dne 20. 9. 2003, tímto geometrickým plánem byla zaměřena budova na pozemku parc. č. st. 203 a došlo k rozdělení pozemku žalobce p.č. 2391/7 na dvě parcely.

Ze záznamu podrobného měření změn č. 158 pro k.ú. Martínkov vypracovaným stěžovatelem vyplývá, že budova stojící na pozemku p.č. st. 203, takto zaměřená geometrickým plánem, zasahovala svým umístěním do vlastnictví dvou různých subjektů, proto pro účely zápisu do katastru nemovitostí byla část pozemku p.č. 2391/7 označena jako pozemek p.č. 203/1. Výměra původního pozemku p.č. 2391/7 byla o 1 m² vyšší než součet výměr u nově vzniklých pozemků p.č. 2391/7 a p.č. 203/1. Rozdíl výměr vznikl zaokrouhlováním, velikost výměry

určoval stěžovatel dle digitální katastrální mapy. Velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry. Zdejší soud konstatuje, že tento postup při určení výměr provedl žalovaný v souladu s ust. § 27 katastrálního zákona a § 68 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Krajský soud se v napadeném rozsudku s úpravou evidence výměr v katastru nemovitostí nevyřadil, omezil se na konstatování zmenšení vlastnického práva žalobce.

Předmětem vlastnictví před změnou a po změně evidované výměry pozemku byl však stále tentýž pozemek, byť nově tvořený parcelami p.č. 2391/7 a p.č. 203/1, který je vymezený totožnou částí zemského povrchu. Postupem stěžovatele po rozdělení pozemku došlo k zpřesnění toliko evidenčních údajů katastru nemovitostí, a to bez přímého zásahu do vlastnických práv žalobce. Nelze tedy shledat příčinnou souvislost mezi provedením záznamu do katastru nemovitostí a přímým dopadem do vlastnických práv žalobce ve smyslu jejich zkrácení o 1 m² pozemku, naopak vlastnická práva žalobce po zásahu ve smyslu záznamu do katastru nemovitostí byla totožná s jeho vlastnickými právy před zásahem. Spatřoval-li tedy žalobce a krajský soud postup stěžovatele jako přímé zkrácení práv žalobce nezákonným zásahem, nelze se s tímto hodnocením ztotožnit, neboť ke změně jeho vlastnického práva nedošlo. Postup stěžovatele neměl hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky a nezasahovalo se jím do soukromoprávních vztahů žalobce.

Shledal-li tedy žalovaný způsobilost předložených listin k zápisu vlastnického práva záznamem podle § 8 zákona o zápisech, tento záznam provedl. V důsledku zápisu záznamem došlo k rozdělení pozemkové parcely žalobce na dvě parcely a zmenšení evidované výměry po součtu výměr nových parcel o 1 m² z důvodu zaokrouhlení výměry u jedné parcely, to vše při zachování hranic původní parcely žalobce. Daný postup stěžovateli umožňovala zákonná úprava, jak bylo konstatováno výše. Zdejší soud uvádí, že na tomto hodnocení nic nemění skutečnost, že jakkoliv stěžovatel poukazoval na splnění díkce ust. § 37 odst. 4 vyhlášky č. 190/1996 Sb., doručení vyrozumění žalobci o záznamu do katastru nemovitostí neprokázal.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zásah tvrzený žalobcem nesplňuje tzv. definiční znaky nezákonného zásahu uvedené v ust. § 82 s. ř. s., neboť žalobce nebyl přímo zkrácen na svých právech, zásah správního orgánu nelze hodnotit jako nezákonný, nebyly tak kumulativně naplněny znaky nezákonného zásahu vyslovené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS.

K námitce stěžovatele, že žalobce převedl pozemky v jeho vlastnictví, které jsou relevantní v souzené věci, na společnost AGSTAV TŘEBÍČ, a. s., přičemž právní účinky vkladu vznikly dnem 8. 2. 2006, zdejší soud s ohledem na výše uvedené uvážil následovně.

V již citovaném petitu žaloby žalobce navrhoval zrušit zápis stěžovatele týkající se nemovitostí spol. AGSTAV TŘEBÍČ a. s. na pozemku v jeho vlastnictví, dále zrušit zápis stěžovatele týkající se rozdělení pozemku p.č. 2391/7 v k.ú. Martínkov ve vlastnictví žalobce a dále zakázat stěžovateli, aby zasahoval do vlastnického práva žalobce ve vztahu k nemovitostem zapsaným na LV č. 685 v k.ú. Martínkov prostřednictvím zmenšení původní celkové výměry o 1 m² a současně stěžovateli přikázat, aby obnovil stav zápisu na LV č. 685 před zásahem. Je tedy zřejmé, že se žalobce žalobou domáhal poskytnutí ochrany před údajným zásahem ve vztahu k uvedenému pozemku, který v době podání žaloby vlastnil.

Zákonný požadavek trvání tvrzeného nezákonného zásahu, jeho důsledků či hrozby jeho opakování v době podání žaloby, podmiňující samotnou žalobní legitimaci (§ 82 s. ř. s.) byl naplněn. O žalobě však krajský soud rozhoduje podle skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí - § 87 odst. 1 s. ř. s., přičemž zkoumá, zda zásah proti žalobci či jeho důsledky

trvají, nebo hrozí, že (bez prosazení soudní ochrany) bude opakován - § 86 s. ř. s. V projednávané věci doručil žalobce žalobu ke krajskému soudu dne 27. 8. 2004, předmětné pozemky p.č. 2391/7 p.č. 203/1 dotčené tvrzeným nezákonným zásahem prodal společnosti AGSTAV TŘEBÍČ a. s. na základě kupní smlouvy ze dne 7. 2. 2006, právní účinky vkladu vznikly dnem 8. 2. 2006. Krajský soud vydal rozhodnutí, ve kterém zakázal stěžovateli pokračovat v nezákonném zásahu vůči žalobci, dne 31. 8. 2007.

Nejvyšší správní soud se vypořádal s napadeným rozsudkem krajského soudu z hlediska uplatněných stížných bodů. Krajský soud se však nevypořádal se skutkovým stavem z toho hlediska, že rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ke dni rozhodnutí krajského soudu žalobce již nebyl vlastníkem sporného pozemku. Krajský soud tedy v dalším řízení posoudí, zda žalobce vůbec má věcnou legitimaci a zda má být řízení zastaveno podle § 86 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně je nezákonný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento rozsudek proto zrušil a věc vrátil jmenovanému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu